

גבלי כנפינים

מבחינה מדינית, תהיה תוצאת הפעולה הפוכה, מן הסתם. היא תדחוף את לבנון לנורעותיו של עבד-אל-נאצר, מתוך תקנה שרק קאהיר תוכל לספק לה הגנה כלשהי, ו/או למתן את החבלנים.

בעל כורחנו, אנו פועלים כאן שוב כסוכני האחרות הערבית.

***

א פשר בנקד להביא נימוקים בינלאומיים כבדי-משקל נגד פעולה נגד לבנון דחוקא.

לבנון היא בתי-החסות העיקרית של צרפת במרחב. מכה נגד לבנון היא מכה נגד רה"ג. לבנון היא גם אחד הבסיסים העיקריים של ארצות-הברית בחלק זה של העולם. לפני עשר שנים בלבד שיגר הנשיא אייזנהואר את חיל-הנחיתה האמריקאי ללבנון, כדי לקיים בה את המישטר הפרו-אמריקאי.

מכה נגד לבנון היא גם מכה נגד ארה"ב. ושום אמריקאי אינו יכול להתעלם מן העובדה שמכה זו הונחתה שעות מעטות אחרי שהשיגטון הודיעה על הס' כמתה למכור פאנטומים לצה"ל.

התוצאה מחוייבת המציאות: הפעולה תהי זק כבירת ארצות-הברית את ידיהם של אותם המטיפים לקו נוקשה יותר כלפי ישראל, אותם הרוצים בשיתוף-פעולה עם ברית-המועצות, צרפת וכרימניה, כדי לכפות על המרחב הסדר מדיני אשר יביא לסידוק ישראל מן השטחים הכבושים.

***

א כן, הגורם היחיד שלא נפגע לחלוטין מן המכה הזאת היה מערך אירגוני-החבלה הפלסטיניים. הוא לא נפגע. הוא נהנה. הוא נהנה מן הפירסום העולמי הכפול שקיבל - מפעור לתו באתונה, ומן התגמול בביירות.

הוא נהנה מתוספת היוקרה, שתיבא אליו מתגייסים חד' שים ותמיכה חדשה.

הוא נהנה מן ההכרה הרישמית בעובדה ש' הוא מכתוב עכשיו את כל המהלכים במרחב - לירידו ולאויביו גם יחד.

בשבילו כל העסק הזה כדאי, ומכיוון שזה כדאי, הוא ימשיך.

***

כ ל זה אינו בבחינת גילוי אמריקה. הדברים כימעט מובנים מאליהם לכל בר-דעת. הם מובנים לציבור הנאור. אין אשליה.

אני מניח - ומקווה - שהם היו מובנים גם לממשלת ישראל, כאשר החליטה על הפעולה.

ואם בכל זאת החליטה - עשתה זאת מפני שלא ראתה כל ברירה.

פשוט לא היתה תשובה אחרת לפעולת אתונה. והרי אי אפשר היה להשאירה ללא תשובה - ולוא רק מבחינה ריגשית. אי-אפשר ליצור מצב שבו ייחכח הציבור כולו כי לישראל אין תשובה לאתגר המרכזי העומד בפניה בשעה זו. זוהי, אולי, התכונה המדאיגה ביותר למצבנו ברגע זה: התשובה היחידה שיש בידי ממשלה זו להי שוב למעשייה-טרור, אשר יגברו וילכו בהת' מדה, היא תשובה אשר ברור מראש כי לא תעזור, ואפילו תזיק.

***

ה אם באמת אנחנו אובדי-עצות? האם נגזר עלינו לשי-הרת את אירגוני-החבלה גם בשעה שאנחנו מניבים על מעשייהם?

עלינו לענות על שאלה זו בבירור: כן, אם מנוי וגמור עימנו להתכחש לזכויותיו של העם הפלסטיני, להחזיק בשטחיו, להתנחל על אדמתו, לדבר על שלום מבלי לעשות דבר למענו.

לא, אם מוכנים אנחנו לקחת את השור בקרניו, להציע לעם הפלסטיני שלום סביר, המעניק לו חרות לאומית, תוך הבטחת ענייני הביטחון וההתפתחות של ישראל.

או שהדגל הפלסטיני יתנופף בצד הדגל ה' ישראלי כארצות-ישראל, או שהוא יתנופף בידי טרוריסטים המתנכלים למטוסינו ברחבי ה' עולם.

הדרך היחידה לחיסול הטרור הפלסטיני היא לנתק אותו מן העם הפלסטיני.

לשם כך דרושות כנפיים - כנפיים של מועף.

ערבית לכבול את ידי החבלנים הפלסטיניים בביצוע פעולות מלחמה נגד ישראל.

המלך ידע, כמובן, כי בכך הוא מסכן את עצם קיום ממלכתו, וכי הוא מזמין ממש פלוי-שה ישראליה לכיבוש ארצו.

חוסין רחוק מלהיות טיפס, ובחדאי אינו סתון. אבל הוא ידע גם כי העולם הערבי פשוט לא יסבול עוד מישטר כלשהו אשר ינסה להצר את רגלי החבלנים בביצוע משימה אשר כל ערבי רואה בה מיצויות-קודש: "מלחמת ה' שיחרור העממית" של האומה הפלסטינית, ש' כל ארצה כבושה עתה בידי, "האוייב הציוני".

את הלך הזה למד גם גמאל עבד-אל-נאצר. אחרי התקפ' תנו הגדולה על כראמה, הוא העניק לאירגוני-החבלה הכרה רשמית, העמיד לרשותם את נישקו העיקרי: הרדיו. (העולם הערבי מאמין לגירסת החבלנים לגבי אותה פעור)

ל. גירסה זו אומרת כי החבלנים לחמו בגבורה, הביסו את צה"ל ואילצו אותו לסגת).

אחרי הכרה זו, אין שום מישטר ערבי יכול עוד לחלום על הגבלת החבלנים.

***

א אם קאהיר נכנעת לחבלנים - מה יכולה לעשות לבנון?

לבנון היא החלשה בכל ארצות-ערב. היא פסיפס של רתות, עדות ועממים. המישטר כה בנוי על איזון עדין בין קבוצות אלה.

עד מלחמת-ששת-הימים היתה המחצית הנוצרית של לבי-נון נוטה, בדרך כלל, למדיניות של שלום עם ישראל. הדיעה היתה כי "לבנון תהיה המדינה הערבית השנייה שתחתום על שלום עם ישראל".

מלחמת-ששת-הימים שינתה מצב זה.

המחצית המוסלמית של לבנון רוחשת אהדה בווערת לחב' לנים הפלסטיניים. היא הצליחה להדביק את העדות הנוצ' ריות בלהט הערצתה. עוד בשנה שעברה סיפרו לי ידידים, שביקרו בלבנון, כי האחירה שם לגבי ישראל השתנה מן הקצה אל הקצה. ביירות הופכת למוקד "מלחמת השיחרור".

במצב זה, אבסורד הוא לקוות כי ממשלת לבנון תנסה - אפילו תחת לחץ תגמול ישראי - לפעול נגד החבלנים.

אילו הלכה בדרך זו, היתה גורמת למלחמת-אזרחים בין המוסלמים והנוצרים - או שהיתה מושלכת לגלגל-האשפה עלידי המוסלמים והנוצרים גם יחד.

ל א אכזי: כאשר שמעתי את הדיעה על פשיטת פרושה-אוויר של צה"ל בנמלת-העופה של בירות - היתה תגובתי הראשונה הרגשה של סיפוק.

סיפוק - על כי פעולת החבלנים באתונה לא נשארה ללא מענה.

סיפוק - על כי נמצאה דרך להגיב גם על שיטה חדשה זו של פגיעה במדינתנו.

סיפוק - על כי חילי צה"ל נדרשו, ואף הקפידו, לחוס על חי'אדם.

איני מתאר לעצמי כי יכלה להיות תגובה ראשונה שונה בליבו של אדם ישראלי.

***

ת תגובה הראשונה היא תגובה של רגש. אחריה והשכל מעלה שאלה טורדנית, עקשנית: **ה א מ זה י ע ז ו ר ?**

החבלנים הפלסטיניים עולים, מחר, להטמין מוקש במטוס ישראלי אישם בעולם. הם יכולים לפגוע בשגרירות ישראי לית בארץ שלישיית כלשהי.

פעולה כזאת קלה יותר, מסוכנת פחות, מן המסע המסוכן אל מערב הירדן - מסע שהפך למיבצע של התאבדות.

היא גם יעילה יותר.

תלמידיו של מאו למדו כי אסור ללוחמי-גרילה להקים נגדם את האוכלוסייה אשר למענה הם מתיימרים ללחום. פעולת-חבלה בישראל או בשטחים המוחזקים עלולה להפי קיר אוכלוסייה זו לתגמול של צה"ל, להוריד אסון דווקא על ראש ערביי פלסטין, משום כך היא עלולה לכרות תהום בין החבלנים ובין אוכלוסיית פלסטין.

פעולה נגד מטוס ישראלי, או שגרירות ישראלית, בנכר - אין בה סכנה כזאת לחבלנים. היא תהיה פופולארית בין ערביי פלסטין, שלא יחששו מפני תגמול.

האם מיבצעי-התגמול כביירות, זמיבצעים דימים בעתיד, ירתיעו את החבלנים מלהמשיך בדרך זו?

אל נרמה את עצמנו. התשובה היא: לא.

***

פ עולות-תגמול כזאת היתה יכולה לשאת פרי ממש (להבדיל מפרי ריגשי) רק בתנאי אחד: **שיש כמותה של הממשלה הערבית הנרונה להשתלט על אירגוני-החבלה.**

למרבה הצער, תנאי זה אינו מציאותי. במציאות נכון ההיפך הגמור.

כל ממשלות-ערב חוששות כיום מפני החבי לנים.

כי מאז מלחמת-ששת-הימים אין כוח בעולם הערבי המי סוגל לעמוד בפני החבלנים, הנושאים את דגל פלסטין. בוודאי, גמאל עבד-אל-נאצר הוא עדיין פופולרי בקרב ההמונים בארצות-ערב. מפלגת הבעת אהודה בשכבות רבות. אולם שום ערבי אינו יכול לשכוח כי מנהיגים אלה נחלו תבוסה מוחצת במלחמת-ששת-הימים, אחרי מבול דברי ה' רהב והיוהרה שבקעו מהקלטי-הרדיו ערב המלחמה.

עבד-אל-נאצר וראשי אל-בעת הם, "המימי סד". הם את מול.

ואילו החבלנים הפלסטיניים, שהמיסכו במלחמה אחרי תבוסת הצבאות, הם הכוחות העולים.

בעיני מאה מיליון ערבים, מן האוקיאנוס עד המיפריק, הם המחר.

לממשלות ערב יש צבאות, יש נשק, יש כסף. לחבלנים יש מעמד של גיבורים לאומיים וכלל-ערביים.

לכן ינצחו החבלנים בכל התמודדות עם כל ממשלה ערבית שהיא.

***

ה מיבחן העיקרי כבר היה, ודחוק בארץ הערבית ה' הרגישה ביותר: ירדן.

התמודדות זו נסתיימה לפני חודשיים בפשרה. פשרה, שפירושה המעשי היה: נצחון לחבי לנים.

על פי פשרה זו, הכירו החבלנים במרות מישטרו של המלך חוסיין בכל הנוגע לענייני פ'נים. ואילו המלך נתן לחבלנים יד חופשית בכל הנוגע לפעולות נגד ישראל. בכך נסתיים בכישלון מוחלט הנסיון האחרון של ממשלה